

[Sigsgaard.]

har fået noget svar på. Statsministeren svarede på, jeg tror tre af spørgsmålene. Jeg skal her hæfte mig ved svaret på det ene af disse, nemlig det femte, der lød:

„Vil regeringen give offentligheden anledning til at undersøge kabelforbindelserne mellem det militære knudepunkt i Kejsergade og post- og telegrafvæsenet i Købmagergade?“

Dertil svarede statsministeren klart nej. Det er jo et spørgsmål, som har været rejst igen og igen i den offentlige debat i den sidste tid. Der har mange steder været udtalt formodninger om, at militærets efterretningstjeneste fra Kejsergade kunne tappe telegrammer og samtaler fra post- og telegrafvæsenets kabler. Sidst har hr. Gert Petersen i dag to gange spurgt, om der kunne tappes; så vidt jeg har hørt, har han ikke fået noget svar. Nu nægter statsministeren så med et kort og klart nej uden kommentarer gennem en undersøgelse at lade offentligheden overbevise sig om, hvorvidt der kunne tappes fra disse kabler til det Kejsergadeknudepunkt, som forsvarsministeren ikke havde kendskab til, da nogle studenter afslørede det, men som mange andre i øvrigt havde haft kendskab til i årevis. Hvis man, om jeg så må sige, havde rent mel i posen, hvis de idelige kabelarbejder ved Kejsergadecentralen ikke havde forbindelse med, at der var mulighed for at tappe telegrammer osv., hvorfor så afvise undersøgelsen, når det nu har været så meget fremme i den offentlige debat fra mange sider? Det kan der ikke være nogen fornuftig grund til. Derfor må jeg drage den konklusion, at der ikke er rent mel i posen, for at bruge det udtryk igen, at der altså kunne tappes, og selvfølgelig må jeg så gå ud fra, at der også blev tappet. Det vil man ikke have konstateret, derfor vil man ikke være med til nogen undersøgelse, og det synes jeg gør sagen nok så alvorlig.

Så sagde statsministeren videre, at en hel række af de andre spørgsmål, der var stillet,

ville han ikke gå ind på at besvare, for de var tidligere blevet besvaret her i folketinget. Det er ikke rigtigt. Så lad mig nævne nogle enkelte af dem igen. Hvornår har vi fået svar på, hvor mange registreringer der efter 30. september 1968 er blevet slettet i kartotekerne? Aldrig. Hvornår har vi fået svar på, hvorfor personaletallet i politiets efterretningstjeneste siden 1967 er steget fra 60 til 100 mand? Aldrig. Hvornår har vi fået svar på, hvorfor omkostningerne for efterretningsvæsenet ikke er faldet siden 30. september 1968, men, efter hvad jeg tror justitsministeren under en finanslovdebat oplyste, er steget? Vi har aldrig fået forklaringen på det.

Et af spørgsmålene lød:

„Hvor mange domme om ulovlig politisk virksomhed er der siden 30. september 1968 blevet afsagt ved domstolene?“

Det har vi aldrig fået svar på, og vi får det altså heller ikke her i dag, kan jeg forstå:

Et tredje spørgsmål lød:

„Vil regeringen drage omsorg for, at en uvildig instans udpeget af rektoratet og studenterrådet ved Københavns universitet får lejlighed til at undersøge til bunds fhv. rektor Carl Iversens og kurator Kochs ansvar for den militære efterretningstjenestes infiltration på Københavns universitet?“

Det har man heller aldrig svaret på. Statsministeren sagde, at de spørgsmål har man tidligere besvaret; de er aldrig besvaret, og vi kan altså heller ikke i dag få svar på dem. Enkelte af de spørgsmål er stillet af flere af medlemmerne her i tinget, men jeg synes, at alene det, at medlemmer af dette ting kan stille spørgsmål, som er relevante i denne sammenhæng, og stille dem gang på gang uden at kunne få svar, er, for at sige det lidt bramfrit, grove løjer. Og så er det, man kan spørge sig selv, som et enkelt af dette tings medlemmer har spurgt sig selv i de sidste dage: hvad skal man så egentlig sidde her for?